

СТИВЪН КИНГ

МОРАЛ

Превод от английски: Павел Боянов, 2016

chitanka.info

Темата за морала е щекотлива. И да не съм го знаел като момче, бързо го научих при постъпване в колежа. Записах се в Мейнския университет с надве-натри закърпен бюджет от малки стипендии, държавни заеми и парите, изкарани от временна работа през лятото. През учебната година миех чинии в стола на Уест Комънс. Парите никога не стигаха. Майка ми — сама жена, която работеше като домакинка в психиатрично заведение — Център за обучение „Пайнланд“, — ми изпращаше дванайсет долара седмично, които малко ми помагаша. След смъртта на мама узнах от една от сестрите й, че е успявала да събере парите, като се отказала от месечното посещение в козметичния салон и икономисвала от бакалски продукти. Освен това пропускала обяда всеки вторник и четвъртък.

След като напуснах кампуса и стола на Уест Комънс, понякога допълвах яденето си, като отмъквах опаковки с пържоли или хамбургери от местния супермаркет. Правех го в петъците, когато в магазина беше пълна лудница. Веднъж се пробвах с пиле, обаче за беда то се оказа твърде голямо и не успях го скрия под палтото си.

Започнах да пиша курсови работи за студенти, които се намираха в дупка, и това скоро се разчу. За услугата имах плаваща ценова тарифа. Ако студентът изкараше отличен, взимах двайсет долара. За петица хонорарът ми беше десет долара. Четворка означаваше нулево равенство: парите не сменяха собственика си. За тройка или двойка обещавах на клиента си аз да му платя двайсет долара. Изпипвах си така нещата, че да не се налага да плащам, защото не

можех да си го позволя. Освен това бях хитър. (Неудобно ми е да го призная, но е истина.) Не се захващах с проекта, освен ако нуждаещият се студент не ми дадеше поне една работа, написана от него самия, за да имитирам стила. Не вършех често това, слава Богу, но когато се налагаше — когато бях на червено и не можех да изкарам без бургер и пържени картофки в Мечешката бърлога в Мемориал Юниън, — го вършех.

После, като третокурсник, открих, че имам много рядка кръвна група — втора отрицателна, която се среща при около шест процента от населението. Една клиника в Бангор плащаше двайсет и пет долара за половин литър втора отрицателна. Сделката ми се струваше отлична. Приблизително на всеки два месеца подкарвах очуканото си старо комби по шосе 2 от Ороно (или пътувах на автостоп, когато беше извън строя, както редовно се случваше) и запретвах ръкава си. В онези години преди появата на СПИН имаше далеч по-малко формалности и когато половината литър се източеше в торбичката, човек можеше да избира между малка чаша портокалов сок или чашка уиски. Тъй като още тогава бях начинаещ алкохолик, винаги избирах уискито.

На връщане към университета след едно от онези кръводарявания осъзнах, че ако проституцията е да се продаваш за пари, то аз съм курва. Писането на есета по английски или курсови работи по социология също беше проституция. Бях възпитан като методист, имах ясни представи за добро и зло, но факт: бях се превърнал в курва, само че вместо задника продавах кръвта си и писателския си талант.

Това осъзнаване повдигна въпроси от морален характер, които ме занимават до ден-днешен. Понятието за морал е обтекаемо, нали? Изключително разтегливо. Но ако разтегнете нещо прекалено, то ще се скъса. Сега дарявам кръв, вместо да я продавам, но тогава прозрях и все още ми изглежда вярно: при съответните обстоятелства човек може да продаде всичко.

И да се разкае — след дъжд качулка.

1.

Още с влизането си Чад разбра, че нещо се е случило. Нора вече си беше вкъщи. Работното ѝ време беше от единайсет до пет, шест дни в седмицата. Обичайно той се прибираще от училището в четири и успяваше да приготви вечеря, докато тя се върне към шест.

Нора седеше на аварийното стълбище, където той ходеше да пуши, и държеше в ръка някакви документи. Чад погледна към хладилника и забеляза, че е изчезнала разпечатката на имейла, прикрепена там с магнит преди почти четири месеца.

— Хей — извика му Нора. — Ела. — Замълча за кратко. — Вземи си цигарите, ако искаш.

Чад ги беше намалил до една пачка седмично, но тя все така ненавиждаше навика му. Притесняваше я не толкова че е вреден, колкото че е скъп. С всяка цигара четирийсет цента отлитаха яко дим.

Чад не обичаше да пуши край нея, дори и навън, но извади наченатата кутия от чекмеджето под сушилника за чинии и я пъкна в джоба си. Сериозното изражение на Нора подсказваше, че може да изпита нужда от никотин.

Излезе през прозореца и седна до нея. Тя се беше преоблякла в джинси и стара блуза, значи отдавна си беше вкъщи. Ставаше все по-странно.

Известно време гледаха към своето малко късче от града, без да говорят. Той я целуна и тя разсеяно се усмихна. Стискаше разпечатания имейл от агента, както и папката, върху която с големи букви пишеше „ЧЕРВЕНО И ЧЕРНО“. Неговата шегичка, само дете положението не беше за смях. В папката съхраняваха финансовите си документи — банкови извлечения, комунални сметки, застрахователни премии — и като се теглеше чертата, бяха на червено, не на черно^[1]. В последно време това беше действителност за много американци. Сметката не излизаше. Преди две години говореха за дете. Но вече — не. Сега всичките им разговори се въртяха около грижите за насъщния и как да съберат достатъчно пари, за да напуснат града, без по петите

да ги погне тълпа от кредитори. Да се преместят на север, в Нова Англия. Но не в близко бъдеще. Тук поне имаха някаква работа.

— Как мина в училище? — попита го тя.

— Нормално.

Всъщност работата беше бонбон. Но след като Анита Бидърман се върнеше от отпуск по майчинство — кой знае? Вероятно нямаше да се освободи друга длъжност в 321-во училище. Той беше на предно място в списъка със заместващи учители, но това нямаше никакво значение, ако щатните преподаватели бяха в пълен състав.

— Рано си се прибрала — подхвърли Чад. — Само не ми казвай, че Уини е умрял.

Нора леко се пообърка, после се усмихна. Но те бяха заедно от десет години, през последните шест — като брачна двойка, и Чад беше виждал тази усмивка. Тя не вещаеше нищо добро.

— Нора?

— Той ме пусна по-рано. Да помисля. Има много за мислене. Аз съм... — Тя поклати глава.

Той я хвана за рамо и я обърна към себе си.

— Какво си, Нора? С Уини всичко наред ли е?

— Добър въпрос. Хайде, запали. Днес ти е позволено.

— Каж ми какво става.

Преди две години я бяха съкратили от болница „Конгрес Мемориъл“ по време на една „реорганизация“. За щастие на корпорация „Нора и Чад“ тя си беше стъпила на краката. Беше попадение, че успя да се уреди като домашна болногледачка: един пациент, пенсиониран свещеник, възстановяващ се от инфаркт; трийсет и шест часова работна седмица, много добро възнаграждение. Печелеше по-добре от мъжа си — много по-добре. С две заплати почти можеха да се издържат. Поне до завръщането на Анита Бидърман.

— Първо да поговорим за това. — Тя вдигна писмото от агента. — Доколко си сигурен?

— За кое, че мога да го завърша ли? До голяма степен. Почти сто процента. Естествено, ако имам време. А останалото... — Той повдигна рамене. — В ръцете ти е черно на бяло. Няма гаранции.

В настоящия момент училищата не разширяваха щата си и на Чад му оставаше да преподава по заместване. Името му фигурираше във всеки списък в системата, но в близкото бъдеще не се очертаваше

разкриването на свободна длъжност за учител на четвърти и пети клас. А дори да го назначаха за постоянно, заплащането нямаше да е по-добро, само по-сигурно. Като заместник понякога изкарваше седмици на резервната скамейка.

Преди около две години принудителната му отпускат продължи три месеца и едва не загубиха апартамента. Оттогава датираше и проблемът с кредитните карти.

От отчаяние и нужда да запълни свободните часове, когато Нора обгрижваше преполюбения Уинстън, Чад беше започнал да пише книга, наречена „Влизайки в зверилника: Животът на един учител по заместване в четири градски училища“. Думите не идваха лесно, а в някои дни не идваха въобще, но докато му се обаждат от „Светия Спасител“ да преподава на втори клас (господин Кардели си беше счупил крака при автокатастрофа), беше завършил три глави. Нора взе страниците с измъчена усмивка. На никоя жена не ѝ е приятно да каже на своя спътник в живота, че само си губи времето.

Но Чад не го беше пропилял напразно. Разказите му за живота на учителите по заместване бяха сладкодумни, забавни и често трогателни — далеч по-интересни от всичко, което тя беше чувала от него на вечеря или докато лежаха заедно в леглото.

Повечето му писма до литературните агенти останаха без отговор. Неколцина бяха така любезни да го уведомят, че не могат да го поемат. Накрая един се нави да погледне осемдесетте страници, които Чад с къртовски труд беше изцедил от стария си и забиващ лаптоп „Дел“.

Името на агента беше малко циркаджийско: Едуард Ринглинг. Той се оказа щедър на похвали и скъп на обещания. „Възможно е да ви осигуря договор на база готовите страници и резюме на останалите — пишеше Ринглинг, — но срещу съвсем символична сума, много по-малка от учителската ви заплата, и не е изключено финансово да се окажете по-зле, отколкото сте сега — чисто безумие, знам, но пазарът днес е доста нестабилен.

Предлагам ви да завършите още седем-осем глави, а защо не и цялата книга. Тогава бих могъл да я предложа на търг и да ви издействам много по-добри условия.“

„Разумно предложение — мислеше си Чад, — ако наблюдаваш литературния свят от комфортен офис в Манхатън. Но

трудноосъществимо, ако миткаш из всички квартали, преподавайки една седмица тук и три дни там, за да изкараш пари за сметките.“ Писмото на Ринглинг дойде през май. Сега беше септември и въпреки че Чад се справи сравнително добре с парите благодарение на летните школи (*Бог да благослови повтарачите*, мислеше си понякога), не добави нито една страница към ръкописа. Не поради мързел: когато преподаваш, дори и само по заместване, имаш чувството, че някой е бръкнал с жица във важна част от мозъка ти. Хубаво е, че децата могат да черпят енергия от нея, но за теб не остава почти нищо. Много вечери силите му стигаха само за няколко глави от последния трилър на Линуд Баркли.

Това би могло да се промени, ако поседеше два-три месеца без работа... само че ако разчитаха единствено на заплатата на жена му, щяха да го докарат до просешка тояга. А тревогите за насъщния не допринасяха за разкриване на творческа нагласа.

— Колко време ще ти е нужно да го завършиш? — попита Нора.
— Ако нищо не те разсейва?

Чад извади цигарите си и запали. Много му се искаше да даде оптимистичен отговор, но потисна това желание. Нямаше представа какво е прихванало Нора, но тя заслужаваше истината.

— Минимум осем месеца. По-вероятно година.

— Според теб колко ще изкараш, ако Ринглинг проведе търг и се появяват кандидати?

Агентът не беше назовал числа, но Чад си беше подготвил урока.

— Мисля, че авансът ще бъде от порядъка на сто хиляди долара.

Ново начало във Върмонт — за това мечтаеха. За това си говореха в леглото. В малко градче, може би в североизточната част на щата. Нора би могла да се устрои в местната болница или да си намери друг частен пациент. Чад би могъл да си намери щатно място като учител. Или да напише нова книга.

— Нора, защо ме разпитваш?

— Страхувам се да ти кажа — отвърна тя, — но няма как. Налудничаво или не, ще ти кажа, защото сумата, която спомена Уини, надвишава сто хиляди. Имай предвид обаче: няма да си загубя работата. Той каза, че независимо какво ще решим, мога да остана, а ние ще *закъса*ме без парите.

Чад посегна към алуминиевия пепелник, който държеше под перваза на прозореца, и угаси цигарата си. После хвана жена си за ръка.

— Кажи.

Изслуша я с изумление, но без недоверие. С радост би се усъмнил в думите ѝ, но не можеше.

Ако я бяха попитали, до онзи ден Нора щеше да заяви, че не знае почти нищо за преподобния Джордж Уинстън, както и че той не знае нищо за нея. В светлината на предложението му обаче тя си дала сметка, че му е разкрила доста неща. Например, че трудно се оправят с парите. Или че Чад може да напише книга, с която да се измъкнат от финансовото бласто и да започнат на чисто.

А какво всъщност знаеше тя за Уини? Че е стар ерген и че три години след пенсионирането си от Втора презвитерианска църква в Парк Слоуп (все още фигурираше като почетен пастор в списъците ѝ) прекарал инсулт, в резултат на който получил частична пареза от дясната страна. Тогава Нора се беше появила в живота му.

Сега той можеше да ходи сам до тоалетната (а в добрите си дни — и до люлеещия се стол на верандата) благодарение на пластмасова шина, която не позволяваше на болното му коляно да се измъта. Отново говореше разбираемо, въпреки че понякога проявяваше симптоми на „сънлив език“ (по израза на Нора). Нора имаше предишен опит с пациенти, прекарвали инсулт (затова наеха точно нея) и смяташе, че преподобният се възстановява с невероятни темпове.

До деня, в който ѝ отпрати възмутително предложение, изобщо не се беше замисляла, че е богат... въпреки че той живееше в твърде луксозна обстановка. Предполагаше, че къщата е дар от енорията и че пак тя плаща за професионалните ѝ услуги.

През миналия век работата ѝ се кичеше с помпозния термин „практическо обгрижване на трудноподвижни лица“. В допълнение към обичайните задължения на медицинска сестра — да му дава навреме хапчетата и да му измерва кръвното налягане — Нора провеждаше с него физиотерапия. Освен това му беше логопед, масажистка и в отделни случаи — когато той трябваше да пише писма — секретарка. Изпълняваше дребни поръчки и от време на време му

четеше. А когато госпожа Грейнджър отсъстваше, Нора вършеше и някои по-леки домакински задачи. В тези дни приготвяше сандвичи или омлет за обяд — навярно именно тогава беше изтръгнал подробностите за личния ѝ живот, но толкова деликатно и неусетно, че не беше разбрала какво става.

— Спомням си само едно нещо — обясни тя на Чад, — и то защото днес той отвори дума за него: признах му, че не живеем в ужасна бедност, нито в лишение... но перспективата за това ме *потиска*.

— Теб, както и мен — усмихна се Чад.

Тази сутрин Уини се отказал от обтриване с мокра гъба и от масажа. Вместо това я помолил да му сложи шината и да му помогне да отиде в кабинета си — сравнително дълга разходка за него, потрудоемка от придвижването до стола на верандата. Справил се, но се строполил в креслото зад бюрото си, целият зачервен и запъхтян. Тя отишла за чаша портокалов сок и нарочно се позабавила, давайки му възможност да се съвземе. Когато се върнала, той пресушил чашата на един дъх.

— Благодаря ти, Нора. А сега искам да проведем един доста сериозен разговор.

Изглежда, доловил безпокойството ѝ, понеже се усмихнал и успокоително махнал с ръка:

— Не е свързано с работата ти. Ще я запазиш, независимо как ще ми отговориш. А ако сама решиш да напуснеш, ще ти дам страхотни препоръки.

— Тревожиш ме, Уини — каза тя.

— Нора, искаш ли да изкараш двеста хиляди долара?

Нора глупаво го зяпнала. От всички страни ѝ се мръщели високи рафтове с мъдри книги. Шумът от улицата заглъхнал. Сякаш се намирали в чужда страна: толкова по-тихо станало, отколкото е в Бруклин.

— Ако си мислиш, че става дума за секс, уверявам те, че бъркаш. Във всеки случай така ми се струва: иначе, ако човек се взре внимателно и ако е чел Фройд, може да открие сексуален подтекст във всяка чудата постъпка. Кой знае? Не съм чел Фройд, откакто бях в Семинарията, а и тогава го минах отгоре-отгоре. Той ме оскърбяваше. Сякаш се опитваше да те убеди, че всяка идея за дълбочина в

човешката душа е илюзия. Сякаш казваше: „Това, което смятате за непресъхващ кладенец, всъщност е локва“. Ще има да взема! Човешката душа е бездънна. Тя е дълбока и тайнствена като Божия промисъл.

Нора се изправила.

— При цялото ми уважение, не вярвам в Господ. И не горя от желание да чуя предложението ти.

— Но ако не ме изслушаш, така и няма да узнаеш какво е било то. После цял живот ще има да се чудиш.

Тя го гледала, без да знае как да постъпи. В главата ѝ се промъкнала мисъл: „Бюрото, зад което седи, сигурно струва няколко хиляди“. За пръв път свързала своя пациент с възможността за забогатяване.

— Предлагам двеста хиляди долара в брой. Достатъчно, за да платите всички натрупани сметки и мъжът ти спокойно да довърши книгата си — може би достатъчно за ново начало в... май беше във Вермонт, а?

— Да.

„Щом си толкова наясно, значи си ме слушал по-внимателно, отколкото аз теб“ — помислила си тя.

— Няма защо да уведомяваме данъчните. — Той имал дългнеста физиономия и къдрава бяла коса. Приличал на овца — така си мислела до днес. — Хубавото на парите в брой е, че не се набиват на очи, стига бавно да захранваш сметките си. А щом мъжът ти продаде книгата си и се установите в Нова Англия, не е нужно да се виждаме отново. — Той замълчал. — Сигурен съм, че ако решиш да напуснеш, следващата сестра едва ли ще е кадърна колкото теб. Седни, ако обичаш. Изкривих си врата да те гледам как стърчиш.

Тя се подчинила. Единствено мисълта за двестата хилядарки я задържала в стаята. Сякаш били пред очите ѝ: банкноти, натъпкани в кафяв пощенски плик. А може би за такова количество ще трябват два плика?

Предполагам, че зависи от размера на купюрите.

— Нека ти поразкажа едно-друго — обадил се той. — Досега не съм приказвал много, нали? Най-вече слушах. Сега е твой ред да ме изслушаш, Нора. Съгласна ли си?

— Съгласна съм, защо пък не. — Изгаряло я любопитство. Съвсем нормална реакция. — Кого трябва да убия?

Искала да се пошегува, но щом изрекла думите, се уплашила, че може да са истина. Защото *не прозвучали* като шега. А очите на дългнестата овча физиономия вече съвсем не изглеждали овчи.

За нейно облекчение Уини се разсмял:

— Никакво убийство, скъпа моя. Няма да стигаме чак дотам.

После той започнал да си излива душата. Вероятно пред никого не бил говорил така:

— Израснах в богат дом на Лонг Айлънд — баща ми успешно търгуваше на фондовия пазар. Родителите ми бяха религиозни и когато им заявих, че ме влече църквата, нямаше пуфтене и вайкане кой ще поеме семейния бизнес. Напротив, бяха във възторг. Особено майка ми. Повечето майки са щастливи, струва ми се, когато синовете им открият достойно призвание.

Завърших Духовна семинария в щата Ню Йорк, след което бях назначен за помощник-пастор в една църква в Айдахо. Нищо не ми липсваше. Презвитерианците не дават обет за бедност, а родителите ми се погрижиха да ме осигурят материално. Баща ми надживя майка ми само с пет години, а когато почина, наследих голямо състояние, предимно в облигации и доходоносни акции. През годините лека-полека обърнах в брой мъничка част от богатството си. Не съм кьтал бели пари за черни дни — не ми беше нужно, — просто исках да са ми подръка, за да осъществя своето *желание*. Държа ги в една манхатънска банка — прибрани са в касетка — и ти ги предлагам, Нора. Цялата сума възлиза на около двеста и четирийсет хиляди долара, но няма да издребняваме за няколко долара в повече, нали така?

Няколко години обикалях по разни затънтени места, преди да се върна в Бруклин и Втора презвитерианска. След пет години служба като помощник станах главен пастор. Свещенодействах, без петънце да помрачи репутацията ми, до две хиляди и шеста. Животът ми — казвам го без гордост и без срам — премина в най-обикновено служение. Под мое ръководство нашата църква помагаше на бедните — както в далечни страни, така и в нашата комуна. Местният център

на анонимните алкохолици беше открит по мое настояване и досега е помогнал на стотици окаяни наркомани и пияници. Утешавах страдащите и погребвах мъртвите. В по-ведри краски: венчах над хиляда двойки и учредих фонд, отпускащ стипендии на много младежи и девойки, които не могат да си позволят таксите и издръжката в университета. През хиляда деветстотин деветдесет и девета една наша стипендиантка спечели Националната награда за книга.

Съжалявам само за едно: през целия си живот не извърших нито един от греховете, от които така усърдно пазех своето паство. Не съм похотлив и понеже никога не встъпих в брак, не ми се удаде възможност да прелюбодействам. По природа не съм чревоугодник и макар че обичам красивите вещи, никога не съм бил алчен или сребролюбив. И защо да бъда, когато наследих от баща си петнайсет милиона долара? Трудих се съвестно, не се гневях, никому не завиждах — освен мъничко на майка Тереза — и не се гордея с положението си или имота си.

Не твърдя, че съм *безгрешен*. Съвсем не. Онези, които смело могат да заявят, че никога не са съгрешили с думи или с дела (вероятно ще се намерят неколцина), не могат да се похвалят, че не са съгрешили духом, нали? Църквата е завардила всички вратички. Предлагаме на хората рая, а после им даваме да разберат, че е изключено да се озоват там без наше съдействие... защото никой не е безгрешен, а наказанието за греха е смърт.

Сигурно ще решиш, че съм неверник, но при моето възпитание неверието ми е недостъпно колкото левитацията. Въпреки това схващам измамния характер на сделката и психологическите трикове, с които вярващите придават убедителност на вярата си. Пищната шапка на папата не му е дадена от Господ, а е купена с парите на мъже и жени, жертви на теологически шантаж.

Виждам, че вече не те свърта, затова ще премина по същество. Искам да сторя истински голям грях, преди да умра. Да съгреша не с мисъл или слово, а с дело. Тази лудост ме обзе — и ставаше все по-натрапчива — още преди инсульта, но си мислех, че ще отmine от само себе си. Сега разбирам, че съм се заблуждавал, защото през изминалите три години това желание ме мъчеше по-силно от всякога. Но какъв ли грях може да извърши старец в инвалидна количка, питах

се аз? Сигурно не много голям, освен ако не рискувам да ме хванат, а предпочитам да не ме хващат. Такива сериозни въпроси като греха и опрощението трябва да си останат между човек и Господ.

Като те слушах да разказваш за книгата на мъжа си и за паричните ви затруднения, ми хрумна, че мога да съгреша чрез пълномощник. Всъщност мога да удвоя коефициента си на греховност, като те превърна в свой съучастник.

Нора проговорила с пресъхнало гърло:

— Смятам, че човек може да сътвори куп гадости, Уини, но не вярвам в греха.

Той се усмихнал. Усмивката била търпелива. И неприятна: физиономията — овча, зъбите — вълчи.

— Чудесно. Само че грехът вярва в теб.

— Разбирам, че така мислиш... но защо ти е всичко това?
Извратено е!

Усмивката му станала по-широка.

— Да! Точно заради това! Искам да науча какво е да извърша нещо в пълно противоречие с природата си. Да се нуждая по-силно от *опрощение* заради простъпката си, отколкото от самата *простъпка*. Знаеш ли какво умножава греха, Нора?

— Не. Не ходя на църква.

— Грехът се умножава, когато си кажеш: „Ще съгреша, защото знам, че после мога да измоля за себе си опрощение“. Да се залъжеш, че вълкът може да се засити, без да изяде агнето. Искам да знам какво е да затънеш толкова дълбоко в грях. Искам не просто да нагазя в него, а направо да се гмурна с главата надолу.

— И да ме повлечеш със себе си! — възкликнала тя с истинско възмущение.

— Та ти не вярваш в греха, Нора. Преди малко го каза. От твоя гледна точка аз искам да си оцапаш ръцете. Признавам, съществува риск от арест, но минимален. Затова пък ще си изкараш двеста хиляди долара. *Над* двеста хиляди долара.

Лицето и ръцете ѝ изтръпнали както след дълга разходка в студа. Разбира се, че нямало да си „оцапа ръцете“. Смятала да се измъкне от тази къща и да глътне малко чист въздух. За момента не смятала да напуска — нуждаела се от работата, — но определено щяла да си тръгне по-рано. И ако той я уволнял, защото днес го е зарязала —

здраве да е. Но първо искала да чуе всичко до края. Отрекла пред себе си, че е паднала в капана на изкушението, но какво я човъркало тогава — любопитство ли? Да, допускала, че може да е любопитство.

— Какво искаш да направя?

Чад запали втора цигара. Тя размърда пръсти:

— Дай ми да си дръпна.

— Нори, не си пушила от пет...

— Дай ми, казах.

Той ѝ подаде цигарата. Нора силно си дръпна и изкашля дима. После му доразказа.

През нощта тя остана будна до късно, чак до малките часове, сигурна, че Чад спи — и защо не? Решението беше взето. Щеше да каже на Уини „не“ и завинаги да забрави тази идея. Решението беше взето, значи можеше да заспи.

Все пак не беше особено изненадана, когато той се завъртя към нея и прошепна:

— Не мога да си го избия от главата.

Нора също не можеше.

— Знаеш, че бих го направила. Заради нас. Ако не се...

Сега лежаха лице в лице, дяляха ги няколко сантиметра. Толкова близко, че единият чуваше дишането на другия. Беше два часът сутринта.

„В тъмна доба най-добре се кроят пъклени планове“ — помисли си тя.

— Какво?

— Ако не се боях, че ще омърси живота ни. Някои петна не излизат.

— Да не се хабим напразно, Нор. Решено — значи решено. Ти ще се направиш на Сара Пейлин и ще му кажеш „Благодаря ви, но ще имате много здраве за моста, който не води доникъде“. Аз ще измисля начин да довърша книгата, без да разчитам да ме спонсорира някакъв си откачалник.

— Кога? При следващия ти неплатен отпуск ли? Съмнявам се.

— Решихме. Дядката е пълно куку. Точка. — Чад се обърна на другата страна.

Настъпи мълчание. В апартамента над тях госпожа Рестън (би следвало да поместят снимката ѝ в речника като илюстрация на „безсъние“) крачеше нагоре-надолу. Някъде — може би в мрачните дебри на квартал „Гъуанъс“ — зави сирена.

След петнайсет минути Чад проговори на нощното шкафче с дигиталния часовник, който сега показваше 2.17:

— Освен това трябва да удържи на думата си за парите, а как да повярваш на човек, на когото е останала една амбиция в живота — да съгреши.

— Аз му вярвам — възрази Нора. — Не вярвам на *себе си*. Заспивай, Чад. Темата е приключена.

— Добре — промърмори той. — Както кажеш.

Часовникът показваше 2.26, когато тя промълви:

— Изпълнимо е. В това съм убедена. Мога да си боядисам косата. Да си сложа шапка. И тъмни очила, разбира се. Значи денят ще трябва да е слънчев. Ще си подготвим път за отстъпление.

— Ама ти сериозно ли...

— Не *знам!* Двеста хиляди долара! Трябва да се трепя три години за толкова пари, а след като държавата и банките бръкнат в кацата с меда, няма да ми остане почти нищо. Стара история.

Тя помълча, забила поглед в тавана, където госпожа Рестън трамбоваше цели километри.

— Ами *застраховката!* — избухна Нора. — Знаеш ли какъв е размерът на премията? Кръгла нула!

— *Имаме* застраховка.

— Добре де, не е чак кръгла нула. Но какво ще стане, ако те блъсне кола? Или ако ми открият киста на яйчниците?

— Обезщетението не е малко.

— Всички така разправят, но е ясно, че те прецакват още при сключване на договора! Прекарали са ни отвсякъде. Ето тази мисъл ми се върти в главата. *Прекарали... са... ни... отвсякъде!*

— В сравнение с двеста хиляди долара онова, което се надявам да припечеля от книгата, изглежда доста мижаво, не мислиш ли? Тогава защо да се моря да я пиша?

— Защото парите от Уини ще бъдат еднократни. А книгата е чиста работа.

— Чиста ли? Мислиш, че това ще направи книгата чиста? — Той се претърколи с лице към нея. Една част от него се беше втвърдила — може би в сделката с Уини наистина ставаше дума за секс. Поне що се отнася до тяхното участие.

— Да не мислиш, че ще си намеря друго работно място при такива добри условия? — Тя беше сърдита, но не знаеше дали на себе си, или на него. Пък и не й пукаше. — През декември навършвам трийсет и шест. Ще ме изведеш на вечеря по случай рождения ми ден, а след седмица ще получа истинския си подарък: съобщение, че последната вноска за колата отдавна е просрочена.

— Да не ме обвиняваш, че...

— Не. Не обвинявам дори системата, заради която ние и други семейства като нас буксуваме на едно място. От сръдни полза няма. Казах на Уини истината: не вярвам в греха. Но не искам да отида в затвора. — Тя почувства как очите ѝ се насълзяват. — Не искам да сторя зло никому. И най-вече на...

— На никого няма да причиниш зло.

Той понечи да се обърне, но тя го хвана за рамото.

— Ако го направим — ако аз го направя, — после няма да говорим за това. Нито веднъж.

— Да.

Тя се протегна към него. В браковете сделките се скрепват с нещо повече от ръкостискане. И двамата го знаеха.

Часовникът показваше 2.58 и Чад вече се унасяше, когато Нора се обади:

— Познаваш ли човек с видеокамера? Понеже той иска...

— Да. Чарли Грийн.

И отново тишина. Освен госпожа Рестън, която бавно се разхождаше напред-назад на горния етаж. В полусън Нора я видя по пижама, с крачкомер, прикрепен към кръста ѝ. Госпожа Рестън, която неуморно изминава всички километри между себе си и зората.

Нора заспа.

На другия ден в кабинета на Уини.

— Е? — каза той.

Майка ѝ рядко стъпваше в църква, ала Нора всяко лято ходеше на Библейско училище и то ѝ харесваше. Имаше игри, песни и истории в картинки на фланелената дъска^[2].

Откри, че в главата ѝ се върти една библейска история. От много години не се беше сеццала за нея.

— Нали не трябва истински да пребивам онази... *персона*... за да взема парите? — попита тя. — Държа да сме пределно ясни по този въпрос.

— Не, но държа да се пролее кръв. Нека *изясня* този въпрос. Искам да пуснеш в ход юмрука си, но сцепена устна или разбит нос напълно ме устройват.

В Библейското училище учителката веднъж залепи върху фланелата планина. После лепна Исус и някакъв тип с рога. Обясни им, че дяволът завел Исус на върха на планината и му показал всички градове на земята. „Можеш да имаш всичко в тези градове — изкушавал го Рогатия. — Всички съкровища. Само трябва да паднеш ничком и да ми се поклониш.“ Исус обаче се оказал корав. „Назад от мен, Сатана“ — рекъл той.

— Е? — повтори Уини.

— Грях — замислено прошепна Нора. — Това занимава мислите ти.

— Грях заради самия грях. Съзнателно планиран и осъществен. Не те ли привлича представата за това?

— Не — отвърна тя и погледна намръщените рафтове с книги.

Уини помълча известно време и за трети път попита:

— Е?

— Ако ме хванат, пак ли ще получа парите?

— Ако изпълниш своята част от сделката — и не ме уличиш като подстрекател, разбира се, — непременно ще ги получиш. Но дори и да те заловят, най-много да те осъдят условно.

— И да ми назначат съдебнопсихиатрична експертиза — добави Нора. — От която очевидно се нуждая, щом изобщо обмислям предложението ти.

Уини се направи, че не я е чул:

— Ако продължите да живеете постарому, скъпа, ще ви трябва най-малко терапия при брачен консултант. Докато бях свещеник, напътствах много съпрузи и обикновено — макар и невинаги — паричните затруднения бяха в корена на проблемите им. На *всичките* им проблеми.

— Благодаря ти, задето споделяш с мен плодовете на своя опит, Уини.

Той не каза нищо.

— Знаеш ли, че си луд за връзване?

Той все така мълчеше.

Нора отново погледна книгите. Повечето бяха на религиозна тематика. Накрая тя върна погледа си на него.

— Ако ме преобещаш с кинтите, бял ден няма да видиш.

Той не се смути от грубия език.

— Ще изпълня ангажимента, който поех. Бъди сигурна.

— Сега говориш почти свършено. Дори не заваляш думите, освен когато си уморен.

Преподаваният Уинстън сви рамене.

— Просто си ми свикнала. Все едно си научила нов език.

Тя насочи поглед към книгите. Една се казваше „Проблемът за доброто и злото“. Друга беше озаглавена „Основи на морала“. Тази беше дебела. В преддверието равномерно цъкаше стар часовник с махало. Накрая Уини за пореден път повтори:

— Е?

— Не ти ли стига, че ме тласкаш към греха? Изкушаваш и двама ни, а ние и двамата се поддаваме на изкушението. Това не е ли достатъчно?

— Това е прегрешение само в мислите и думите. То няма да задоволи любопитството ми.

Часовникът тиктакаше. Без да се обръща към Уини, Нора каза:

— Ако още веднъж повториш „Е“, си тръгвам оттук.

Той не каза „Е“ или нещо друго. Нора погледна сплетените ръце в скута си. Най-страшното беше, че все още я мъчеше любопитство. Не какво желае той — беше изплюл камъчето, — а какво желае тя.

Най-накрая го погледна в очите и му отговори.

— Отлично — каза той.

След като взеха решение, Чад и Нора веднага се заеха с осъществяването му — колкото по-скоро им се махнеше тази гадост от главите, по-добре. Избраха Форест Парк в Куинс. Чад зае камерата на Чарли Грийн и се научи да я използва. Предварително отидоха в парка два пъти (в дъждовни дни, когато беше безлюдно) и Чад засне мястото, на което се спряха. В този период те непрекъснато правеха секс — нервно и припряно, като тийнейджъри на задната седалка на колата, — но все пак добър секс. Във всеки случай — страстен. Нора установи, че няма апетит за друго. За десетте дни от сключване на сделката до осъществяването ѝ, отслабна с четири килограма. Чад заяви, че отново е заприличала на колежанка.

Един слънчев ден в началото на октомври Чад паркира техния стар форд на Джуъл Авеню. Нора седеше до него — с боядисаната в червено коса, падаща по раменете, дългата пола и грозното кафяво яке въобще не приличаше на себе си. Носеше слънчеви очила и бейзболна шапка с логото на „Метс“. Изглеждаше напълно спокойна, но когато той посегна да я докосне, дръпна ръката си.

— Нор, хайде...

— Имаш ли пари за такси?

— Да.

— А чанта за камерата?

— Да, разбира се.

— Тогава ми дай ключовете за колата. Ще се видим в апартамента.

— Сигурна ли си, че ще можеш да караш? Реакцията на такъв шок...

— Ще се оправя. Дай ми ключовете. Изчакваш тук петнайсет минути. Ако нещо се обърка... ако ми се стори, че нещо не е както трябва... ще се върна. В противен случай отиваш на мястото, което избрахме. Помниш ли къде е?

— Оставаше и да не помня!

Тя се усмихна — или поне разкри зъбите и трапчинките си.

— Това се казва хъс — отсече и слезе от форда.

Петнайсетте минути се проточиха ужасно дълго, но Чад ги изчака да изминат до последната секунда. Деца, всички без изключение с предпазни каски, изпърдяваха нанякъде с колелетата си. Жени, много от тях с пазарски чанти, се разхождаха по двойки. Забеляза една старица, която трудно пресичаше булеварда, и в сюрреалистично озарение реши, че това е госпожа Рестън, но когато тя се приближи, разбра, че се е припознал. Тази жена беше много по-възрастна от госпожа Рестън.

Петнайсетте минути почти бяха изтекли, когато Чад проумя — съвсем трезво и ясно, — че може да сложи край на цялата история, като си замине с колата. Резервните ключове бяха у него. Нора щеше да се оглежда в парка, но нямаше да го види. Не той, а тя щеше да вземе такси до Бруклин. А щом се прибереше, щеше да му благодари. Щеше да каже: „Ти ме спаси от мен самата“.

А после? Щеше да си вземе месец отпуска. Никакво преподаване. Щеше да впрегне всичките си сили, за да завърши книгата. Да заложи всичко на една карта!

Вместо това слезе от форда и отиде в парка, стиснал здраво камерата на Чарли Грийн. Хартиената торба, в която щеше да я прибере накрая, беше натъпкана в джоба на якето му. Три пъти провери свети ли зелената лампичка. Колко ужасно би било да минат през целия този ад и да открият, че камерата не се е включила! Или че не е свалил капачката от обектива!

Нора седеше на една пейка. Щом го видя, отметна косата от лявата страна на лицето си. Това бе сигналът. Щяха да действат.

Зад нея имаше детска площадка с разните там люлки, въртележка, кончета на пружини, катерушки. В този час почти нямаше деца. Майките им се бяха събрали на групичка в другия край, приказваха си и се смееха, и само хвърляха по някое око на децата.

Нора стана от пейката.

„Двеста хиляди долара“ — помисли си Чад и вдигна камерата. Сега, при започване на истинския екшън, изпита спокойствие.

Засне всичко като професионалист.

[1] Игра на думи. В английския с *red* (червено) се обозначава търговската загуба, а с *black* (черно) — търговската печалба. „Червено и черно“, разбира се, е знаменит роман от Стендал. — Б.пр. ↑

[2] Покрита с фланела повърхност, върху която други изработени от фланела букви от азбуката, числа, фигурки и пр. залепват просто чрез контакт. Използва се за онагледяване в американските училища. — Б.пр. ↑

2.

Чад спря пред блока и изтича нагоре по стълбището. Беше сигурен, че няма да я завари вкъщи. Беше я видял как си плюе на петите, а майките почти не ѝ бяха обърнали внимание — струпаха се около пострадалото момченце, към четиригодишно, — но въпреки това бе сигурен, че няма да я завари вкъщи, че ще го потърсят от полицейския участък със съобщението, че жена му е рухнала и е направила пълни самопризнания, включително за неговото съучастие. По-лошо: че е издала Уини и всичко е било за тоя, дето духа.

Ръката му трепереше толкова силно, че не можеше да уцели ключалката; ключът безразборно се удряше в патрона, без дори да се приближи до прореза. Чад тъкмо оставяше на пода хартиената торба (сега ужасно намачкана) с видеокамерата, за да освободи лявата си ръка и да придържа с нея дясната, когато вратата се отвори.

Нора носеше срязани джинси и блузка без ръкави — облеклото ѝ под дългата пола с грозното яке. По план тя трябваше да свали маскировката си в колата, преди да потегли. Беше заявила, че може да се преоблече светкавично, и явно не беше излъгала.

Чад я привлече към себе си с такава сила, че се чу глух звук от сблъсъка на телата им — не беше романтична прегръдка.

Нора изтърпя това менгеме няколко секунди, после каза:

— Влез. Стига си висял на прага. — Веднага щом вратата към външния свят се затвори, го попита: — Засне ли всичко? Само не ми казвай, че не си. Прибрах се преди половин час и оттогава не съм спряла да крача като госпожа Рестън посред ноц... като госпожа Рестън, само че надрусана, де... и се чудех...

— Аз също се тревожех. — Той отметна косата от челото си, което направо пламтеше. — Нори, уплаших се до *смърт*.

Тя изтръгна чантата от ръцете му, надникна вътре и яростно изгледа мъжа си. Беше свалила тъмните очила. Сините ѝ очи святкаха.

— *Каж ми, че си го заснел.*

— Да. Поне така мисля. Би трябвало. Още не съм проверил.

Погледът ѝ стана още по-изпепеляващ. „Внимавай, Нор, както е тръгнало, ще запалиш пожар“ — помисли си той.

— Само имай късмета да не си! Когато не се разхождах напред-назад, седях в тоалетната. Стомахът ме присвива... — Нора отиде до прозореца и погледна навън. Чад отиде при нея — страхуваше се, че тя знае нещо, което не му е известно. Но на улицата имаше само обикновени минувачи, излезли по своите си задачи.

Тя отново се обърна към него, но този път го хвана за лактите. Дланите ѝ бяха леденостудени.

— Добре ли е? Детето? Видя ли как е?

— Нищо му няма — увери я Чад.

— Да не лъжеш? — изкрещя в лицето му Нора. — Не си го помисляй дори! Детето добре ли беше?

— Нищо му нямаше. Изправи се още преди майките да стигнат до него. Късаше се от рев, но на неговата възраст аз си изпатих по-лошо, когато една люлка ме фрасна в тила. Закараха ме в спешното и ми направиха пет...

— Ударих го много по-силно, отколкото исках. Адски се страхувах, че ако смекча удара — ако Уини *види*, че го смекчавам, — няма да плати. А *адреналинът*... Боже! Цяло чудо е, че не отнесох главата на горкото дете! Къде ми беше умът? — Само че тя не плачеше, не се разкайваше. Беснееше. — Ти защо не ме вразуми?

— Аз никога...

— *Сигурен ли си*, че момченцето е добре? Да не лъжеш, че си го видял да се изправя? Ударих го далеч по-силно, отколкото... — Тя рязко се извърна, отиде до стената, блъсна челото си в нея и се обърна. — Отидох на детската площадка и забих юмрук в устата на едно четиригодишно дете! За *пари*!

Чад го осени:

— Трябва да е на лентата. Как малкият се изправя, де. Сама ще видиш.

Тя се хвърли към него:

— Пусни записа! Искам да видя!

Чад свърза кабела, който Чарли му беше дал, с телевизора. Малко се озори с пускането на лентата, но накрая записът тръгна. Наистина — точно преди да изключи проклетата камера и да си тръгне, беше заснел как момченцето се изправя. Детето беше

ошашавено и плачеше, разбира се, но нямаше сериозни поражения. Устата му беше окървавена, а носът — съвсем малко. Чад реши, че най-вероятно хлапакът го е наранил при падането.

„Нищо страшно, малък инцидент на детската площадка — помисли си той. — Всеки ден се случват хиляди такива.“

— Виждаш ли? — попита я той. — Нищо му ня...

— Пусни го отново.

Той се подчини. Пусна го трети и четвърти, и пети път, защото тя искаше. По някое време забеляза, че Нора не гледа как детето се изправя. Нито пък той. Гледаха го как пада. И удара. Удара, нанесен от юмрука на лудата червенокоса кучка със слънчеви очила. Кучката идваше, извършваше злодеянието си и побягваше, сякаш на маратонките ѝ са поникнали крила.

— Май му избих зъб — каза тя.

— Триумфално ще се появи Феята на зъбките — повдигна рамене Чад.

След петото гледане Нора се обади:

— Искам да отбойдисам червеното. Мразя този цвят.

— Лесна ра...

— Но първо ме заведи в спалнята. Не говори. Просто действай.

Казваше му да се движи по-бързо и яростно се извиваше нагоре, сякаш искаше да го отхвърли от себе си. Но не можеше да достигне кулминацията.

— Удари ме! — извика тя.

Той я зашлеви. Разумът му беше замъглен.

— Мухльо! Това ли можеш? Удари ме, мамка ти!

Чад здравата я перна. Долната ѝ устна се разцепи. Нора я попипа и пръстите ѝ се обагриха с кръв. В същия момент свърши.

* * *

— Покажи ми го — нареди Уини. Беше на другия ден. Намираха се в кабинета му.

— Покажи ми парите. — Култова реплика. Само че не се сецаше откъде.

— След като изгледам записа.

Камерата още беше в измачканата торба. Нора я извади заедно с кабела. В кабинета имаше мъничък телевизор и тя свърза камерата към него. Натисна PLAY и видяха жената с бейзболната шапка, която седеше на пейка в парка. Зад гърба ѝ си играеха няколко деца. Зад тях седяха майки и си говореха обичайното тинтири-минтири: пластири за отслабване, театрални постановки, които са гледали или ще гледат, новата кола, следващата отпусका. Дрън-дрън, та пляс.

Жената стана от пейката. Включи се едър план. Изображението трепна, после отново се стабилизира.

Точно тогава Нора натисна PAUSE. Предложението беше на Чад и тя го одобри. Доверието е хубаво нещо, но с него не бива да се прекалява.

— Да видя парите.

Уини извади ключ от джоба на вълнената си жилетка. Отвори централното чекмедже на бюрото си — прехвърли ключа в лявата си ръка, когато дясната не му се подчини заради частичната пареза.

В крайна сметка не беше пощенски плик, а средно по размери кашонче на „Федерал Експрес“. Нора надникна вътре и видя пачки от стодоларови банкноти, като всяка пачка бе стегната с ластиче.

— Всичко е тук, плюс малко отгоре — рече той.

— Добре. Виж какво купуваш. Само трябва да натиснеш копчето. Ще бъда в кухнята.

— Не искаш ли да гледаш с мен?

— Не.

— Нора? Струва ми се, че малко си пострадала. — Той потупа устата си в ъгълчето, което още беше леко отпуснато заради парезата.

Нима е смятала, че Уини има овча физиономия? Колко глупаво от нейна страна. Колко *непрозорливо*. Всъщност физиономията му не беше и вълча, а нещо по средата. Да речем, като на куче. Куче, което хапе и бяга.

— Блъснах се в една врата.

— Ясно.

— Добре де, ще го изгледам с теб — рече тя и седна. Сама натисна бутона PLAY.

Два пъти изгледаха записа в пълно мълчание. Времетраенето му беше трийсетина секунди. Това се равняваше на около шест хиляди и шестстотин долара за секунда. Нора го беше пресметнала още вкъщи, докато го гледаха с Чад.

След второто проиграване Уини натисна STOP. Тя му показва как да извади малката касета.

— Твоя е. Мъжът ми трябва да върне камерата на приятеля, от когото я зае.

— Разбирам. — Очите му блестяха. По всичко личеше, че действително е получил онова, за което е платил. Онова, което е желал. Невероятно. — Ще накарам госпожа Грейнджър да ми купи друга, за да има на какво да го гледам. Или ти ще се заемеш?

— Не. Приключих работа тук.

— Ах! — Той не изглеждаше изненадан. — Както кажеш. Обаче... ако ми позволиш да направя едно предложение... не е зле да си намериш друга работа. За да не се усъмни някой, че прекалено бързо си погасявате задълженията. Мисля единствено за твоето добро, мила.

— Естествено. — Тя измъкна кабела и го прибра в торбата с камерата.

— И бих поизчакал с Върмонт.

— Не искам съвети от теб. Чувствам се омърсена и ти си виновен за това.

— Вероятно. Обаче няма да ви хванат и никой никога няма да узнае. — Дясното ъгълче на устата му беше отпуснато, а лявото — повдигнато в подобие на усмивка. Получаваше се змиевидна заврънтулка под заострения му нос. Днес говорът му беше изключително ясен. Нора неведнъж щеше да размишлява върху този факт. Сякаш онова, което той наричаше грях, се беше оказало терапия. — И още нещо, Нора... винаги ли е лошо да се пооцапаш?

Тя нямаше представа как да отговори. Което само по себе си беше отговор.

— Питам единствено защото — продължи той — втория път гледах теб, а не записа.

Тя грабна торбата с видеокамерата на Чарли и отиде до вратата.

— Всичко най-добро, Уини. Освен медицинска сестра си наеми и физиотерапевт. С наследството от баща ти можеш да си позволиш тази

екстра. И внимавай със записа. Заради нас двамата.

— Ти си неузнаваема на него, мила. Но дори и да не беше така, на кого му дреме? — Той сви рамене. — В крайна сметка това не е изнасилване или убийство.

Тя стоеше на прага — искаше да си тръгне, но я спираше любопитството. Ах, проклето любопитство!

— Уини, а как ще се спогодиш с твоя Бог? Кога ще измолиш от него опрощение?

Той се подсмихна.

— Щом отявлен грешник като Симон Петър е основал католическата църква, все някак ще се оправя.

— А дали Симон Петър си е пазил видеокасета, която да гледа в студените зимни вечери?

С това Нора най-накрая го затапи и си тръгна, преди Уини да възвърне дар-словото си. Победата бе малка, но тя се вкопчи в нея като удавник за сламка.

След една седмица той ѝ позвъни вкъщи и я увери, че няма пречка да се върне на работа при него, поне докато с Чад не заминат за Върмонт. Още не бил наел никого и ако тя решала да размисли, нямало да търси друга сестра.

— Липсваш ми, Нора.

Тя нищо не каза.

Той заговори доверително:

— Може отново да изгледаме записа. Не ти ли се иска? Не ти ли се иска да го изгледаш поне още веднъж?

— Не — отсече тя и затвори. Тръгна към кухнята да приготви чай, но изведнъж ѝ примая. Приседна в ъгъла на дневната, вдигна колене и допря до тях челото си. Зачака. Накрая слабостта ѝ отмина.

Намери си нова работа като болногледачка на госпожа Рестън. Беше само за двайсет часа седмично и заплащането не можеше да се сравнява с това, което получаваше при преподобния Уинстън, но парите вече не представляваха проблем, а пътуването до работното място беше лесно — качваш се един етаж нагоре по стълбището. А най ѝ допадаше, че госпожа Рестън — диабетичка с леки сърдечни проблеми — е изкуфяла бабка. Понякога обаче — особено като се разбърбореше до втръсване за покойния си съпруг — Нора я сърбяха ръцете да я ошамари.

Чад все още фигурираше в списъците с учители по заместване, но вече поемаше по-малко часове. Всеки уикенд заделяше шест от тези освободени часове, за да работи по „Влизайки в зверилника“, и страниците започнаха да се трупат.

Един-два пъти се запита дали написаните през почивните дни страници са толкова добри — толкова бликаци от жизненост, — колкото написаните преди „репортажа“ с видеокамерата, и си отговори, че си задава този въпрос само заради вехтата и лъжлива представа, че има *възмездие*, загнездила се в ума му като досадна шлюпка от пуканка между два задни зъба.

Дванайсет дни след насилието в парка на вратата им се почука. Когато Нора отвори, на прага стоеше полицай.

— Да, моля?

— Вие ли сте Нора Калахан?

Тя спокойно си помисли: „Ще призная всичко. И след като властите приключат с мен, ще отида при майката на онова момче, ще й подложка лицето си и ще кажа: «Фрасни ме, мамче, не ме жали. Ще направиш услуга и на двете ни».“

— Да, аз съм.

— Госпожо, тук съм по настояване на филиал „Уолт Уитман“ към Бруклинската обществена библиотека. Заели сте четири книги и сте просрочили връщането им почти с два месеца, а една от тях е особено ценна. Заради специалното си оформление, така разбрах. И ограничения си тираж.

Тя го зяпна и бурно се разсмя.

— Вие да не сте *библиотечен* полицай?

Той се опита да запази сериозното си изражение, но също се разсмя.

— Предполагам, че днес съм именно такъв. При вас ли са книгите?

— Да. Напълно забравих за тях. Ще придружите ли една дама до библиотеката, сержант — тя погледна баджа му — Абромуиц?

— С удоволствие. Носете си чековата книжка.

— Може би вместо нея ще приемат моята „Виза“.

— Най-вероятно — усмихна се той.

Същата нощ в леглото:

— Удари ме! — Сякаш не искаше да се любят, а да започнат някаква кошмарна игра на блекджек.

— Не.

Тя го беше възседнала, затова лесно се пресегна и го шамароса по бузата. Плесницата отекна като изстрел от въздушна пушка.

— Казах ти да ме удариш! Удари...

Чад я зашлеви, без да разсъждава. Нора се разрева, но той се втвърди под нея. Само така!

— Вкарай ми го.

Той я опъна. На улицата зави алармата на някакъв автомобил.

През януари заминаха за Върмонт. Пътуваха с влак. Беше красиво — като илюстрирана пощенска картичка. На трийсетина километра от Монпелие видяха къща, която и двамата харесаха. Това беше едва третата къща, която разглеждаха.

Брокерката се казваше Джоди Ендърс. Тя бе много любезна, обаче през цялото време поглеждаше дясното око на Нора. Накрая със смутен смях Нора каза:

— Подхлъзнах се на леда, докато се качвах в таксито. Да ме бяхте видели миналата седмица! Ставах за плакат срещу домашното насилие.

— Едва го забелязвам — отвърна Джоди Ендърс и плахо добави:
— Много сте хубава.

Чад прегърна Нора през раменете:

— И аз съм на същото мнение.

— С какво си изкарвате хляба, господин Калахан?

— Писател съм — каза той.

Направиха първоначалната вноска за къщата. В договора за кредит Нора отбеляза, че я купуват НА ИЗПЛАЩАНЕ. В графата ПРОИЗХОД НА ПАРИТЕ на погасителния план отбеляза простичко „спестявания“.

Един февруарски ден, докато си опаковаха багажа за преместването, Чад отиде в Манхатън да изгледа един филм в кино „Анджелика“ и да вечеря с агента си. Сержант Абромюиц беше дал на Нора визитката си. Тя му се обади. Той пристигна и двамата се изчукаха в опразнената спалня. Беше добре, но щеше да е по-готино, ако полицаят се беше навил да я удари. Нора напразно го увещаваше.

— Абе, ти нормална ли си? — Тонът на ченгето подсказваше, че се шегува, но не съвсем.

— Не знам — отговори Нора. — Тепърва ще го установя.

По план трябваше да се преместят във Върмонт на 29 февруари. Предния ден — в една обикновена година щеше да е последният от месеца — телефонът иззвъня. Обаждаше се госпожа Грейнджър, икономката на почетен пастор Уинстън. Веднага щом чу сподавения глас на жената, Нора се досети за какво е обаждането и първата ѝ мисъл беше: „Какво си направило с лентата, копеле мръсно?“

— В некролога ще пише бърбечна недостатъчност — шептеше изплашено госпожа Грейнджър, — но аз влязох в банята му. Всички шишенца с лекарства бяха наизвадени и много от хапчетата ги нямаше. Според мен е самоубийство.

— Вероятно грешите — заяви Нора с най-спокойния си и уверен тон на медицинска сестра. — Както го описвате, излиза, че е объркал дозата. Не е изключено да е прекарал по-лек втори инсулт.

— Наистина ли мислите така?

— О, да — потвърди Нора и едва не попита икономката не е ли виждала някъде в къщата нова видеокамера. Свързана с телевизора на Уини, да речем. Би било чиста лудост да зададе такъв въпрос. Но едва се удържа.

— Същински товар ми смъкнахте от душата — призна госпожа Грейнджър.

— Радвам се — отвърна Нора.

Същата вечер в леглото. Последната им бруклинска нощ.

— Престани вече да се безпокоиш — каза Чад. — Ако някой намери касетата, сигурно изобщо няма да ѝ обърне внимание. А ако

все пак я изглежда, шансът да я свържат с теб е практически нулев. Досега момченцето сигурно е забравило, че са го цапардосали. Майка му — също.

— Майката беше там, когато една луда кучка преби сина й и избяга — просъска Нора. — Повярвай ми, нищо не е забравила.

— Добре — отвърна той с вразумителен тон и тя без малко да забие коляно в топките му.

— Може би е редно да отида да помогна на госпожа Грейнджър с разтребването.

Той я погледна, сякаш си беше изгубила ума.

— Може би искам да бъда заподозряна — продължи тя с тънка усмивчица. *Провокативна усмивчица.*

Чад я погледна и се претърколи на другата страна.

— Ама недей да ми се мръщиш! Хайде, Чад!

— Не — отсече той.

— Как така „не“? Защо?

— Защото знам какво си мислиш, докато го правим.

Тя го удари. Здравата го цапна по врата.

— Знаеш — дръжки!

Той се обърна и й се закани с юмрук:

— Писна ми от тези игрички, Нора.

— Давай — рече тя, навирайки лицето си под юмрука му. — И ти го искаш.

Чад едва не я удари. Видя потрепването на юмрука му. После той отпусна ръка и разтвори пръсти.

— Никога вече.

Тя замълча, но си помисли: „Ти ли ще ми кажеш?“

Нора лежеше будна и гледаше дигиталния часовник. До 1.41 си мислеше: „Бракът ни е в дупка.“ После, когато светна 1.42, реши: „Разсъждавам неправилно. Бракът ни е изпята песен“.

Но до края му оставаха още седем месеца.

Нора всъщност не очакваше да забрави дяволския пакт с преподобния Джордж Уинстън, но докато доизкусуряваше различни

детайли по новия си дом (щеше да има не една, а две градини — цветна и зеленчукова), откри, че в някои дни изобщо не се сеща за него. Вече не караше Чад да я удря по време на секс. Почти.

Тогава, в един априлски ден, получи картичка от Уини. Сякаш я заляха със студена вода. На самата картичка не беше останало място за адреса и получателя, затова пристигна в плик на американските пощи. Беше я търсила къде ли не — включително в Бруклин, щата Мейн; Монпелие, щата Айдахо, и Монпелие, щата Индиана. Нора нямаше представа защо не я е получила, преди с Чад да напуснат Ню Йорк, а предвид пътешествията ѝ, беше чудо, че въобще я държи в ръцете си. Бе датирана от деня преди смъртта му. Тя потърси некролога му с „Гугъл“, за да е сигурна.

„Може би писанията на Фройд не съдържат само глупости — пишеше ѝ той. — Как си?“

„Добре — помисли си Нора. — Добре съм.“

В кухнята имаха печка на дърва. Тя смачка картичката, хвърли я в печката и драсна клечка кибрит. *Край, финито.*

Чад завърши „Влизайки в зверилника“ през юли — девет дни без прекъсване писа последните петдесет страници. Изпрати ръкописа на агента си. Започна се кореспонденция по електронната поща и телефона. Чад твърдеше, че Ринглинг показвал ентузиазъм. „Ако е така — мислеше си Нора, — значи е запазил ентузиазма си за телефонните разговори.“ Двата имейла, които беше видяла, в най-добрия случай съдържаха умерен оптимизъм.

През август по молба на Ринглинг Чад внесе в книгата някои поправки. Мълчеше за тази част от работата — сигурен знак, че не му върви. Обаче не се предаваше. Нора дори не забеляза. Беше погълната от градината си.

През септември Чад настоя да отиде в Ню Йорк и от нерви протри килима в офиса на Ринглинг, докато той провеждаше телефонни разговори със седемте издателства, на които беше изпратил ръкописа. Чад се надяваше, че все някое от тях ще прояви интерес и към лична среща с автора.

Нора си помисли да отиде на бар в Монпелие и да свали някого — можеха да наемат стая в Мотел 6, — но се отказа. Не си струваше

толкова труд за едното чукане. Вместо това се посвети на градината си.

И добре направи. Чад долетя обратно същата вечер, вместо да пренощува в Ню Йорк, както планираше. Беше пиан. Каза, че се е напил от щастие. Споразумели се за продажбата на книгата с добър издател, предстояло подписване на договор. Назова името на издателя. Нора никога не го беше чувала.

— Колко?

— Четирийсет хиляди долара. — *Четилсет хиуяди долалла.*

Тя се изсмя.

— Вероятно изкарах толкова, преди да стигна от пейката до площадката. Пресметнах го още първия път, когато гледахме...

Не очакваше юмрука и всъщност не усети удара. Излязоха ѝ свитки пред очите — толкова. Свести се на пода в кухнята. Дишаше през устата си. Нямахше как иначе — Чад ѝ беше счупил носа.

— Мръсна кучка! — извика той и се заплака.

Тя се надигна. Кухнята се завъртя около нея в пиански танц, после спря. По балатума покапа кръв. Нора изпитваше удивление, болка и въодушевление; срам и веселие.

„Де го чукаш, де се пука“ — помисли си.

— Само така, обвинявай за всичко мен — иронично рече тя. Гласът ѝ сякаш идваше някъде отдалеч. — А после ела да ми се разцивриш на главата като някой малък пикльо.

Той наклони глава, сякаш не я беше чул — или сякаш не можеше да повярва на ушите си, — след което стисна юмрук.

Тя вдигна глава с грозно накривен нос. Кръвта беше нарисувала брада по лицето ѝ.

— Давай — подкани го. — Това е единственото, в което горе-долу те бива.

— С колко мъже преспа след онзи ден? Кажи ми!

— С няколко. Обаче изчуках десетина. — Всъщност излъга. Беше забила само полицаия и електротехника, дошъл веднъж, когато Чад беше в града. — Ела, Макдъф, на смъртен бой!

Вместо да се ѝ се нахвърли, той разтвори юмрук и отпусна ръка.

— С книгата щеше да се получи, ако не беше ти. — Той разтърси глава, сякаш за да я проясни. — Не е точно така, но знаеш какво имам предвид.

— Ти си пиан.

— Ще те напусна и ще напиша нова книга. По-добра.

— Когато цъфнат налъмите.

— Само почакай — плачливо ѝ се закани той като момченце, което току-що е яло пердах при училищно сбиване. — Само почакай и ще видиш ти!

— Пиян си. Лягай да спиш.

— Мръсна кучка!

След като изрече обидата, наведе глава и се затътри към спалнята. *Даже ходеше* като Уини след инсулта.

Нора би отишла в Спешна помощ заради носа си, но беше твърде уморена, за да съчини правдоподобна лъжа. В сърцето си — и с опита си като медицинска сестра — знаеше, че такава няма и не може и да има. Истината беше очевидна, независимо как щеше да ги омайва. Лекарите от спешното са се наслушали на какво ли не.

Натъпка памук в ноздрите си и взе два тиленола с кодеин. После излезе в градината и продължи да я плеви, докато не се стъмни съвсем. Когато се прибра, Чад хъркаше на леглото. Беше си съблякъл ризата, но още беше с панталони. Нора реши, че той прилича на пълен идиот. Доплака ѝ се, но не даде воля на сълзите си.

Той я напусна и се върна в Ню Йорк. Понякога ѝ пишеше по електронната поща, понякога тя му отговаряше. Чад не поиска своята половина от останалите пари, и по-добре. Бездруго нямаше да му я даде. Беше работила за тези пари и все още работеше с *тях*, изплащайки лека-полека заема за къщата. В имейлите си той ѝ съобщаваше, че отново преподава по заместване и пише през почивните дни. Тя му вярваше за учителстването, но не и за писането. От писмата му лъхаше една отпадналост, която загатваше, че не му остава сила за творчество. Пък и Нора винаги беше смятала, че той ще каже каквото има за казване в една книга.

Тя сама се погрижи за развода. Намери всичко необходимо в интернет. Той трябваше да подпише определени документи и ги подписа. Те се върнаха без бележка, прикрепена към тях.

Следващото лято — по-добро, защото бе заета на пълен работен ден в местната болница, а градината ѝ радваше окото с великолепието от цветовете — Нора разглеждаше книгите в една антикварна книжарница и случайно ѝ попадна томче, което беше виждала в кабинета на Уини: „Основи на морала“. Екземплярът беше в окаян вид и тя се сдоби с него само срещу два долара.

Докато го изчете от кора до кора, лятото свърши, а есента почти отмина. Накрая остана разочарована. Нямахше нищо, което вече да не знае.

На Джим Спраус

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.